

Arrest

nr. 204 594 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2017 diende verzoekster op grond van artikel 40*bis*, § 2, tweede lid, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar minderjarige Nederlandse dochter.

Op 16 oktober 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2017 werd ingediend door:

Naam: [C.L.]

Voorna(a)m(en): [A.N.]

Nationaliteit: Venezuela

Geboortedatum: [...]1990

Geboorteplaats: [...]

RR: [...]

Verblijvende te : [...] 2440 GEEL

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40 §4, eerste lid 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.' Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis §2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat expliciet dat de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40 §4, eerste lid, 2° moet betreffen.

Concreet wil dit dus zeggen dat de EU minderjarige zelf houder moet zijn van het verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker voldoende bestaansmiddelen. Dit is in casu niet het geval. De minderjarige heeft automatisch het verblijfsrecht bekomen in functie van haar vader (zie daartoe het dossier van [...]).

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de moeder een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor bij [E.] bvba alsook een loonfiche voor de maand mei. Uit nazicht van DOLSIS blijkt dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 05.10.2017 en uit diezelfde informatie blijkt dat zij sedert 16.08.2017 tewerkgesteld is bij bvba V(...), doch zonder enig bewijs van deze tewerkstelling zoals een contract of loonfiche. Van de vader werden geen bestaansmiddelen voorgelegd. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de moeder heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene ook niet financieel kan instaan voor de EU-minderjarige en het kind dus niet financieel ten laste heeft.

Voor zover betrokkene alsnog ook artikel 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden.

Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn ten laste te zijn van de EU burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard zijn moeder niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest de peuter vermogend zijn, is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bvb. een volwassene ten laste te nemen (cfr. art. 376 BW).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Op 19 januari 2018 diende verzoekster opnieuw op grond van artikel 40*bis*, § 2, tweede lid, 5° van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar minderjarige Nederlandse dochter

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie houdens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt verweerder op dat verzoekster geen belang meer zou hebben bij haar huidig beroep omdat haar minderjarige dochter niet langer in België zou verblijven nu op 6 november 2017 de minderjarige dochter werd afgeschreven naar het buitenland. De raadsman van verzoekster legt echter een stuk voor van 27 november 2017 waaruit blijkt dat de Vreemdelingendienst van Geel bevestigt dat verzoekster en haar partner en kind zich samen hebben aangemeld om een adreswijziging door te geven te Geel.

Ter zitting geeft verweerder bijgevolg aan afstand te doen van deze exceptie.

De afstand van de exceptie zoals opgeworpen in de nota met opmerkingen wordt vastgesteld.

3.2. Ter zitting werpt verweerder verder op dat verzoekster geen belang meer zou hebben bij haar beroep omdat zij ondertussen een nieuwe aanvraag om gezinshereniging in functie van haar minderjarige dochter indiende.

Verweerder stelt terecht vast dat overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, de vreemdeling die een beroep indient bij de Raad moet aantonen belang te hebben of benadeeld te zijn door de bestreden beslissing. Hij stelt verder terecht dat dit belang moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en ook nog op het ogenblik van de uitspraak.

De raadsman van verzoekster pleit ter zitting dat verzoekster nog steeds belang heeft en verwijst daarvoor naar het derde middel. Indien de Raad zou vernietigen op dit middel dan kan verweerder volgens hem geen ongunstige beslissing meer nemen.

De Raad stelt inderdaad vast dat verzoekster in haar derde middel betoogt dat de bestreden beslissing binnen de termijn van 6 maanden uit artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moest genomen én aan verzoekster betekend worden. Zij pleit dat nu dit niet is gebeurd, de bestreden beslissing laattijdig werd genomen. Aangezien er sprake is van een vervaltermijn meent zij dat indien de Raad deze redenering zou volgen, verzoeksters aanvraag automatisch positief moet worden bevonden en zij dan ook haar belang bij huidig beroep behoudt omdat de gemachtigde vervolgens geen ongunstige beslissing meer kan nemen. Verweerder repliceert ter zitting met een verwijzing naar de conclusies van advocaat-generaal Bot in de zaak C-246/17 Ibrahima Diallo t. België waarin hij het Hof van Justitie adviseert op de vraag te antwoorden dat de beslissing enkel moet genomen worden binnen de termijn van zes maanden, maar dat de kennisgeving later kan volgen.

De Raad stelt vast dat verzoekster met dit betoog haar belang aantoont. Een nieuwe hangende aanvraag geeft inderdaad geen uitsluitel over de beslissing van de gemachtigde terwijl mocht de Raad het derde middel gegrond bevinden, de vervaltermijn zoals vervat in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet zou verstreken zijn. Verweerder loopt ter zitting vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In het tweede middel van haar synthesememorie voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 40*bis*, § 2, tweede lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De aanvraag wordt eveneens geweigerd omdat het minderjarig kind zelf verblijf moet hebben verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, opdat verzoekster verblijf zou kunnen verkrijgen op grond van artikel 40bis, § 2, tweede lid, 5° Vreemdelingenwet.

Volgens een vaste rechtspraak kan het kind evenwel ook verblijf hebben verkregen op grond van gezinshereniging met de andere EU-ouder (RvV 7 mei 2015, nr. 145.025; 26 mei 2015, nr. 146.355; 18 juni 2015, nr. 148.088; 13 januari 2016, nr. 159.793; 27 januari 2016, nr. 160.829).

Door het verblijf te weigeren omdat het kind geen verblijf heeft verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, voegt verwerende partij een voorwaarde aan de wet toe die er niet in staat.”

De bestreden beslissing heeft als grondslag artikel 40bis, § 2, 5° *iuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt’

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

In casu wordt niet betwist dat de minderjarige dochter houder is van een verblijfsrecht in het Rijk. De gemachtigde meent uit de samenlezing van artikel 40bis, § 2, 5° en artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te kunnen afleiden dat de minderjarige haar verblijfsrecht in eigen naam als houder van voldoende bestaansmiddelen moet hebben verworven. Verzoekster meent dat de gemachtigde hiermee een voorwaarde toevoegt aan de wet en verwijst hierbij uitvoerig naar pertinente rechtspraak van de Raad.

Uit de boven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de moeder om een recht op gezinshereniging met haar minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk. Ze moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind dat Unieburger is, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Nergens leest de Raad in deze verwijzing naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het minderjarig kind niet alleen moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering, maar eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen op die grond. De wet sluit niet uit dat het minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond, noch wordt bepaald waar de bestaansmiddelen hun oorsprong moeten vinden.

Uit artikel 40bis, § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het aan de vreemdeling is die de aanvraag indient, om het bewijs te leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van het kind te kunnen voorzien.

De stelling van verweerder dat het minderjarig kind zelf een verblijfsrecht zou moeten hebben aangevraagd en verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen staat haaks op het feit dat artikel 40bis §2, 5° van de Vreemdelingenwet voorziet dat het minderjarig kind ten laste dient te zijn van de vader of moeder en dat het conform artikel 40bis §4, vierde lid net de vader of moeder is die moet bewijzen dat hij/zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn of haar eigen behoeften en die van het kind te kunnen voorzien.

Hierbij kan ook nog worden verwezen naar de voorbereidende werken, waaruit blijkt dat het 5° punt onder 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd om de *“les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...] In zijn Chen-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17”).

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger vooropstelt en dat de *ratio legis* nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Er blijkt niet dat de wetgever heeft vereist dat het minderjarige kind niet enkel moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, maar dat het kind eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt met andere woorden niet dat het kind, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen verblijfsrecht mag hebben op een andere grond zoals *in casu*, als het daarnaast evenzeer kan aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Bovendien is er niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen (voormeld arrest Zu en Chen, C-200/02, 30).

Voorts wijst de Raad erop dat blijkt uit de bijlage 19ter, die verzoekster bij haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ontvangen, dat zij duidelijk heeft aangegeven deze verblijfskaart aan te vragen in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter M.D.R. in het kader van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de Raad niet in te gaan op het motief in de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het feit dat de aanvraag op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet zou ingediend of bedoeld zijn.

Verzoekster toont aan dat deze motivering van de gemachtigde in strijd is met artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft in de nota geen verweer ontwikkeld op de middelen ten gronde.

Het tweede middel is gegrond.

De gemachtigde heeft echter ook een tweede motief op grond waarvan de aanvraag wordt geweigerd toegevoegd die de beslissing mogelijks zou kunnen dragen. Dit wordt hieronder besproken.

In het vierde middel van haar synthesesmemorie voert verzoekster onder andere de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Haar betoog luidt als volgt:

“Afgeleid uit de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie en het zorgvuldigheidsbeginsel

De aanvraag tot verblijf wordt geweigerd omdat verwerende partij "geen zicht" heeft op de huidige bestaansmiddelen van verzoekster, en bijgevolg niet bewezen is dat deze voldoende bestaansmiddelen heeft om recht te hebben op verblijf. Er werd een loonfiche meegedeeld voor de maand mei 2017 van de bvba (...) maar uit DOLSIIS blijkt dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 5 oktober 2017 en dat verzoekster sinds 16 augustus 2017 tewerkgesteld is bij de bvba V(...), doch er is geen arbeidsovereenkomst of loonfiche bekend.

Vermits verzoekster een aanvraag indiende als moeder van een minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit, is het Europees recht van toepassing.

Na vaststelling dat de toestand m.b.t. de bestaansmiddelen anders was dan op het ogenblik van de indiening van de aanvraag en gedurende de termijn van 3 maanden binnen dewelke verzoekster vermocht documenten aan het gemeentebestuur mee te delen ter ondersteuning van de aanvraag, heeft verwerende partij gemeend daaruit te mogen afleiden dat verzoekster op het ogenblik van de beslissing niet meer voldeed aan de voorwaarde m.b.t. de bestaansmiddelen. Dit heeft geleid tot een weigering van verblijf.

Wanneer verwerende partij een beslissing neemt die de toestand van verzoekster op een ongunstige wijze beïnvloedt, wat het geval is, moet verzoekster vooraleer de beslissing genomen wordt, gehoord worden. Dit dient alleen te gebeuren indien t.g.v. het horen verzoekster gegevens had kunnen meedelen ten gevolge waarvan verwerende partij een andere beslissing had kunnen nemen. Dit is ongetwijfeld het geval.

In dat geval had verzoekster immers kunnen meedelen:

De nieuwe arbeidsovereenkomst, die van onbepaalde duur is. Anders dan verwerende partij meent, moet verzoekster niet bewijzen over "stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen" te beschikken, vermits artikel 40bis, § 4, laatste lid het enkel heeft over "voldoende bestaansmiddelen", maar het afsluiten van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur kan een vertrouwenwekkend iets zijn waardoor verwerende partij kan overtuigd worden van het feit dat verzoekster voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde; dit is zeker het geval nu verwerende partij blijkt de wet niet te kennen en vereist dat de bestaansmiddelen ook stabiel moeten zijn;

De loonfiches van de maanden augustus en september, waaruit blijkt dat verzoekster een netto-maandelijks inkomen heeft van 1.341,75 € (zie de loonfiches van september en oktober 2017).

Het hoorrecht is bijgevolg geschonden.

Bovendien vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat, indien op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, of binnen de 3 maanden nadien, aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen was voldaan, en verwerende partij heeft op eigen initiatief onderzocht of dit nog wel zo was op het ogenblik van het nemen van de beslissing en dan heeft gemeend dat niet meer aan de voorwaarde was voldaan, aan de vreemdeling de gelegenheid gegeven wordt om zijn opmerkingen over de bevindingen van verwerende partij te maken (RvV 22 juli 2015, nr. 149.858). Dit is niet gebeurd, waardoor dit beginsel van algemeen bestuur geschonden wordt.”

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde 40bis, § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet, dat hierboven reeds werd geciteerd.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de situatie op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet meer dezelfde was als deze op het moment van de aanvraag. Uit de Dolsis-databank zou blijken dat de tewerkstelling die zij bij haar aanvraag had aangegeven ondertussen beëindigd werd. Verzoekster bevestigt echter hetgeen de gemachtigde zelf in de bestreden beslissing aangeeft, namelijk dat zij ondertussen een nieuwe arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft getekend. Zij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat indien op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, of binnen de drie maanden nadien, aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen is voldaan, en de gemachtigde op eigen initiatief heeft onderzocht of dit nog wel zo was op het ogenblik van het nemen van de beslissing, dan heeft gemeend dat niet meer aan de voorwaarde was voldaan, hij aan verzoekster de gelegenheid had moeten geven om haar opmerkingen over die bevindingen te maken. Zij voegt verder het arbeidscontract met de bvba V(...) en een aantal loonbrieven toe. waaruit zou kunnen blijken dat zij een netto-maandelijks inkomen heeft ten belope van ongeveer tussen de 1.341,75 euro en 1428,38 euro.

Wat betreft de beëindiging van de tewerkstelling motiveert de gemachtigde als volgt:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de moeder een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor bij [E.] bvba alsook een loonfiche voor de maand mei. Uit nazicht van DOLSIS blijkt dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 05.10.2017 en uit diezelfde informatie blijkt dat zij sedert 16.08.2017 tewerkgesteld is bij bvba V(...), doch zonder enig bewijs van deze tewerkstelling zoals een contract of loonfiche. Van de vader werden geen bestaansmiddelen voorgelegd. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de moeder heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”

Vooreerst stelt de Raad vast dat het document waaruit het resultaat van de opzoeken in de Dolsis-databank mag blijken, zich niet in het administratief dossier bevindt. Bijgevolg maakt de gemachtigde het de Raad onmogelijk na te gaan of de vaststellingen in de bestreden beslissing hierin steun vinden. Dit op zich is reeds problematisch in het licht van de wettigheidscontrole die de Raad moet uitoefenen.

Verzoekster betwist evenwel niet dat de tewerkstelling die zij opgaf bij haar aanvraag inmiddels werd beëindigd. De gemachtigde erkent op zijn beurt in de bestreden beslissing wel uitdrukkelijk dat uit de Dolsis-databank eveneens zou blijken dat verzoekster sedert 16 augustus 2017 opnieuw tewerkgesteld is.

Het is de gemachtigde uiteraard toegelaten een ambtshalve onderzoek te doen naar de actuele arbeidssituatie van verzoekster. Indien hij hierbij evenwel naar aanleiding van zijn eigen onderzoek op de objectieve informatie stoot dat volgens deze databank verzoekster opnieuw tewerkgesteld is, had hij dit op eenvoudige wijze kunnen aftoetsen. De Raad meent dat de gemachtigde bijgevolg onzorgvuldig te werk is gegaan door het onderzoek waartoe hij zelf het initiatief heeft genomen, louter te beperken tot het vaststellen dat de aangegeven tewerkstelling is beëindigd en vast te stellen dat er echter sprake is van een nieuwe tewerkstelling zonder dit minimaal verder te onderzoeken. De Raad onderschrijft het standpunt van de gemachtigde dat in het licht van een aanvraag in principe de verplichting tot actualiseren bij de verzoekende partij ligt. Echter *in casu* ligt het specifieke geval voor dat de gemachtigde door zijn eigen onderzoek zelf wist dat verzoekster opnieuw tewerk gesteld was. De gemachtigde motiveert immers zelf dat uit de gegevens van de Dolsis-databank duidelijk blijkt dat verzoekster *“sedert 16.08.2017 tewerkgesteld is bij bvba V(...).”* Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat de gemachtigde niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar niet de gelegenheid te geven haar opmerkingen over die bevindingen te maken. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster belang heeft bij dit middel nu uit de stukken die zij voegde, blijkt dat zij nuttige stukken kon voorleggen waarmee de gemachtigde rekening had kunnen houden indien hij zijn vaststelling over de nieuwe tewerkstelling had afgetoetst.

Verweerder laat in de nota na op dit middel te antwoorden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangenomen.

Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond.

Gelet op het gegeven dat de beslissing steunde op twee motieven die elk behept zijn met een onwettigheid, moet de bestreden beslissing worden vernietigd. Een onderzoek van de overige middelen kan niet tot een verdere vernietiging leiden.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES